

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 gld. 50 kr., za pol leta 1 gld. 30 kr., za četrť leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravištvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice hšt. 5. — Deležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 3 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Opominski listki, zamudne obresti.

(Iz govorov poslanca dr. Gregoreca pred volilci 1. 1892.)

Davkovski eksekutorji spominjajo kmetske ljudi le prepogosto na zadnje leto nekdanje nemško-liberalne veljave, na leto 1878. Od tiste dóbe jih imamo. Njim je naročeno, zaporedoma dregati v mrdne davkoplačevalce: naj dajejo cesarju, kar je cesarjevega.

Zemljiščni ali gruntni davek treba vplačevati v mesečnih obrokih. Kdor tega ne stori, vroči mu eksekutor najprvle »opomin«. Ako ta ne pomaga, sledi v 14 dneh rubež in temu, ako se ne plača dolžni davek, neizprosna eksekutivna prodaja. Vse hoče plačano biti: davek, stroški in še — zamudne obresti.

Od opominskih listkov, nemški »Mahnschreiben«, računajo pri vsakih prvih sedmih dneh 5 kr., od vsakih dalnjih sedmih dnij pa 10 kr., to pa le, ako dolg ne presega 10 gld. Toda brž ko dolguješ 11 gld., računajo po 1 gld. 5 kr. ravno tako, kakor če bi dolžen bil davka 50 gld. Kmetskimi poslancem zdelo se je to presilno. Zato so predložili državni zbornici nasvet, naj se v korist kmetskimi davkoplačevalcem svota 1 gld. 5 kr. zniža pri 11—50 gld. dolžnega davka na 20 kr., drugim višje obdačenim pa, in sicer le primeroma, vzviša. Predlog je večina poslancev izročila davkovskemu odseku, naj reč pretuhta in primernih nasvetov državni zbornici predloži.

Finančni minister tirja po svojih davkarjih ves gruntni davek ob določenih obrokih. Ako se ob teh ne vplača, zaračunajo precej občutljivih obrestij ali činžev zavoljo zamude. To so zamudne obresti. Nemci jim pravijo »Verzugszinsen«. Tečejo pa takoj od 15. dneva zatem, ko se je bil izročil eksekutorjev »opomin«. Računali so pa do letos od vsakih 100 gld. vsaki dan po 1½ kr., če je ves letni davek z dokladami vred znašal 50 gld. Prizadeta je tukaj ogromna večina naših kmetovalcev in sicer hujše, nego sami vedó in presoditi morejo, kajti ovih 1½ kr. na dan od 100 gld. dolga ra-

čunjenih pomeni toliko, kakor če bi kakov bogataš od svojih dolžnikov na leto tirjal činža ali obrestij 5½ % to je 5½ %. Tolikih obrestij niti država več ne plačuje svojim upnikom na državna dolžna pisma. Zato pa ni opravičevati, ako ona vendar-le tako silnih obrestij tirja od itak že preobloženih kmetskih davkoplačevalcev. Zadrževali smo torej polajšanja. Podpirali so nas tudi nekateri mestni poslanci, n. pr. Mariborski gosp. dr. Kokošinek, kar radi priznavamo. Resnica bodi vselej spoštovana!

Priporili nismo veliko, a vendar nekaj: zamudne obresti smejo z naprej računati pri zemljiščnem davku ne več po 5½ %, ampak po 4½ % t. j. za 75 kr. manje, in pri desetkih ali pristojbinah ne več po 6 %, ampak le po 5 %, t. j. za jeden goldinar manje. Več se ni dalo izviti.

Vzajemno podporno društvo v Ljubljani,

registrovana zadruga z omejenim jamstvom.

(Konec.)

Član pa, ki se ne poslužuje kredita, sme, kakor prej omenjeno, računati na okroglo pet odstotno dividendo in sprejme torej po preteku odsekove dobe za vsak delež svoto čez 200 gld., katero je prištedil na takov pripraven način s tedenskimi vlogami po 50 kr. Članom, kojim bi nesrečni prigodki onemogočili dalja plačila tedenskih prispevkov, sme ravnateljstvo po pravih odpomoci na dvojni način: ali z dovolitvijo novih rokov in obrokov, ali pa z dovoljenjem izstopa. V slednjem slučaju izplačajo se izstopivšemu ¾ vplačane vloge takoj, zadnja četrťina pa — če ni izgube — po preteku odsekove dobe in če ima odsek dobíček, izplačajo se še od cele vloge tiste obresti, ki so se v dotičnem času odrajtovale od hranilnih vlog. Šlične določbe veljajo tudi za slučaj smrti člana.

Omenjeno je že, da razpada »Vzajemno podporno društvo« v odseke, kojih vsaki traja 7½ let. Blagajna in knjige vodijo se za vsak odsek posebej in vsak od-

sek nosi zgubo in dobiček za-se. Režija je za vse odseke skupna. Prvi odsek prične svoje delovanje z dnem 1. februarjem let. leta in se tedaj konča z 31. julijem leta 1900. V prihodnje pa se z vsakim 1. januarjem prične nov odsek, se vé pod pogojem, da se zglati zadostno število članov. Vsak, kdor pristopi društvu letos, bode tedaj član prvega odseka, Kdor želi pristopiti, naznani naj to pismeno s priloženo pristopnico najpozneje do dne 1. februarja let. leta. Pristopnica je — bodi-si po pošti ali kakor koli — vložiti v društvenem uradu na Kongresnem trgu hšt. 17 (novo Uršulinsko poslopje).

Z vložbo te pristopnice prevzame vsakdo vse pravice in dolžnosti članstva. Pripomniti je, da se za vsak delež plača jedenkrat za vselej 1 gld. vstopnine. Vplačuje in izplačuje se v društvenem uradu le ob od ravnateljstva določenih uradnih dnevih. Kot uradni dan določilo je ravnateljstvo za sedaj vsak ponedeljek, če pa pade na-nj kak praznik, dan potem. Vsak član ima pa pravico, pošiljati svoje prispevke vsak dan po pošti, bodi-si po nakaznici, ali pa, poštne prosto, s poštними čeki, koji se dobivajo vsak dan, izvzemši nedelje in praznike, v društvenem uradu po 2 kr. komad. Vunanjim (izvan Ljubljane stanujočim) članom, ki pošljejo kupnino naprej, pošljejo se čekne knjižice po najmanje 10 komadov poštne prosto po pošti.

Prvi uradni dan bode v ponedeljek, dne 6. februarja let. leta in sicer od 9. do 12. ure dopoldne in od 2. do 5. ure popoldne. Ta dan ob določenih urah bode tedaj vplačati prve tedenske obroke in vpisnine in ta dan sprejel bode tudi vsak član svojo deležno knjižnico, v kateri se bodo vsa plačila potrjevala.

Po pošti pa se pošiljajo lahko vloge in vpisnine že od 1. februarja let. leta dalje. Kdor želi, da se mu deležna knjižica po pošti dopošlje, naj to naznani in priloži poštne znamkov za 20 kr. za troške (rekomandirane) pošiljatve. Osebo pa oni, ki pošljejo svoje prispevke po pošti, sprejmejo deležne knjižice lahko vsak dan — izimši nedelje in praznike — od vštetega 7. februarja let. leta dalje v društvenem uradu od 9. do 12. ure dopoldne. Legitimovati se morajo s poštno-prejemnim listom ali pa čeknim kuponom o dopošiljati prispevkov.

Slobodno je vsakemu članu, plačati več tedenskih obrokov naprej. Tudi sme vsak član poljubno število deležev imeti.

Prošnje za posojila vložé se lahko takoj zajedno s pristopnicami. Tiskovine, ki se v to svrhu rabijo, dobivajo se brezplačno v društvenem uradu. Vunanjim članom dopošljejo se na zahtevanje poštne prosto. Na pristopnice, ki bi se vložile še le po 1. februarju, oziralo se bode ravnateljstvo le izjemno.

Društvo sprejema tudi od dne 1. februarja t. l. od članov in nečlanov hranilne vloge, koje obrestuje do nadalje vsled ravnateljskega sklepa z dne 5. januarja t. l. s $4\frac{1}{2}\%$. Obrestovanje se prične s prvim dnem vložitve sledečega meseca. Hranilne vloge sprejemajo in izplačujejo se od 1. do 5. februarja t. l. vsaki dan — izimši nedeljo in praznik — in sicer od 9. do 12. ure dopoldne, pozneje pa le ob uradnih dnevih, vsak ponedeljek od 9. do 12. ure dopoldne.

Kdor želi natančnejšega poduka, zglati naj se v društvenem uradu, ki posluje od danes naprej vsak dan — izimši nedelje in praznike — od 9. do 12. ure dopoldne. Tam se dobivajo tudi pravila proti plačilu 10 kr. za iztis. Izvan Ljubljane pošljejo se pravila poštne prosto proti prejšnjemu doposlanju zneska 12 kr. za iztis. Tudi se dajejo brezplačna pismena pojasnila.

Oni, ki želé novemu društvu pristopiti, ne da bi osebno dobili poziv s priloženo tiskovino, blagoizvolijo

naj to ustno ali pismeno društvenemu uradu naznani, ki takoj izroči ali dopošlje (franko) zahtevane tiskovine.

Cerkvene zadeve.

† Josip Marn,

predsednik Matice Slovenske.

Že zopet obžaluje Slovenija britko izgubo vdanega sina ter plaka na prezgodnji gomili velezaslužnega Josipa Marna, ki je posvetil bil vse svoje moči Bogu in narodu slovenskemu, ki je gorel vse svoje življenje za besede, besede svete: »Vse za vero, dom, cesarja«. Da, blagi Josip, Ti delal si kot malokdo! Zvesto si delal, nobenega truda se nisi vstrašil ter pokazal svetu, kaj se pravi za narod delovati. Bil si uzor pobožnega duhovnika, uzor vrlega učitelja, požrtvovalnega domoljuba. V resnici tudi o tebi veljajo besede:

„Kar sil ti dalo je nebó,
Posvetil ti si vse mladini,
Posvetil vse si domovini“.

Doma je bil Josip Marn v krasnej Štangi nad Ljeto, kjer se je 13. marca 1832 narodil. Že v zgodnji mladosti so kazale izredne duševne zmožnosti malega Marna, da ga je Bog za kaj višjega namenil. Zato pošljejo stariši probujenega dečka v latinske šole v Ljubljano in tu ni samo napredoval v svetnih vednostih, temveč rastle tudi v ljubezni do Boga od dne do dne. Kaj ne, posnemanja vreden izgled slovenskega dijaka! Že zgodaj se je sodilo, kam se bode obrnil mladenič po dovršenih šolah. In res, ko je prebil leta 1851 srednje šole, vstopil je v duhovno semenišče, ker tako mu je velevalo srce. Vesel in ponosen na to, da je na poti, ki ga vodi v svetišče, podal se je Marn v bogoslovje, katero ga bode pripravilo za duhovski stan, za stan, ki je tolike važnosti za izomike slovenskega naroda. Naglo mu je tukaj potekal čas vestne priprave in prišel v njegovem življenju velevažen trenotek, ko so ga škof 1855 posvetili v duhovnika. Poln navdušenja za sveto stvar, podal se je Marn obdelovati vinograd Gospodov, in prva postaja, katero so mu odkazali višji pastir, bila je Horjul. Vendar samo do 1857 je v Horjulu ostal. Tega leta je prevzel na ljubljanskih latinskih šolah poduk iz veronauka in slovenščine. To pretežavno službo je opravljal vspešno celih petintrideset let. Njegovi tovariši so ga visoko cenili in spoštovali, a dijaki ljubili kot svojega očeta ter so ga tudi v poznejšem svojem življenju ohranili v najboljšem spominu. A Marn je tudi zaslužil to ljubezen, kajti ni bil svojim učencem samo v šoli izboren učitelj, skrbel je tudi zunaj šole za-nje ter jih je podpiral, kjer je le mogel. Slava takemu učitelju!

Ali Marn ni deloval za svoj narod le z besedo, temveč spisal je Slovencem tudi dobrih, učenih knjig ter je obogatil njihovo slovstvo z neprecenljivim »Jezičnikom«, s kratko staroslovensko slovnico. Pošiljal je svoje spise »Danici«, podpiral »Vedeža« in slovensko »Bčelo«, bil sotrudnik pri svetem pismu ter priobčeval svoje razprave v »Učiteljskem tovarišu«. A najbolj je skrbel za »Matico Slovensko«, katerej je bil ustanovnik in neumoren sodelovalec do svoje smrti. Leta 1887 so ga izvolili za predsednika. Ves svoj prosti čas je zadnja leta posvetil temu važnemu zavodu ter modro vodil njegove zadeve.

Plodonosno Marnovo delovanje priznale so tudi vrhovne oblasti. Leta 1887 se je Marnu podelila čast konsistorijalnega svetovalca, a leta 1890 bil je imenovan za častnega kanonika. Enako tudi svetni oblasti niso ostale prikrite Marnove zasluge pri vzgoji mladine. Presvitli cesar so mu podelili viteški križ Franc-Josi-

povega reda o priliki, ko je stopil v pokoj. Dne 4. oktobra 1892 se je vršila v dvorani ljubljanskega gimnazijalnega poslopja redka slovesnost, pripelo se je namreč Marnu na prsi dobrozasluženo znamenje najvišjega priznanja njegovih zaslug.

A kmalu potem je začel Marn bolehati. Lotila se ga je vodenica. Z največjo udanostjo v voljo božjo prenašal je svojo bolezen ter je bil vsem, ki so ga obiskali, v spodbuden izgled. Najljubše berilo zadnje dni mu je bila prelata Kosarja »Nebeška hrana«. Tako se je Josip Marn pripravljal kot veren kristjan za pot v večnost. Poklical ga je Bog iz te solzne doline v nebeško domovino dne 27. januarja, ob 10. uri dopoldne.

Marna ni več, ves narod toči solze po možu, možu plemenitem, kakoršnjih Slovenci le malo štejemo. Postavil si je s svojimi deli trajen spomin in slovenski narod se ga bode vedno spominjal s hvaležnostjo. Res o njem veljajo besede svetega pisma: »Moder človek si pridobiva med svojim ljudstvom čast in njegovo ime bo živelo vekomaj.«

Mili darovi za družbo vednega češčenja:

Sv. Marko niže Ptuja 12 fl., Sv. Peter niže Maribora 16 fl., Pernice 7 fl. 12 kr., Sv. Marjeta niže Ptuja 14 fl., Hajdina 16 fl. 50 kr., Studenice 10 fl. 63 kr., Nazarje 5 fl. 4 kr., Ljubno 13 fl. 20 kr., Rečica 5 fl., Luče 1 fl. 50 kr., Šmarje 7 fl. 50 kr., Konjice 51 fl., Prihova 17 fl. 40 kr.

Gospodarske stvari.

Živinski hlev po zimi.

Vsakega kmeta ponos in pravo, nevgrabljivo imetje je lepa, dobro rejena goved; v nji je vtemeljeno kmetovo blagostanje, v nji njegova sreča in prava korist. A če hočemo, da naša goved dobro vspeva in napreduje, ne bodi samo naša briga, da jo, kolikor potrebno, krmimo in hranimo, temveč tudi, da jo skrbno gojimo in snažimo — oboje je neobhodno potrebno. Hrana brez toli prijazne snage, krmljenje brez odgoje ne prinaša zaželenega dobička, oboje združeno pa vstvarja krasen proseg govejske živine. Snaga je zelo priporočati celo leto, posebno pa po zimi; kajti v tem mrzlem času je najtežje, vzdržati v hlevu red in snažnost, in pregreški zoper to so po tem takem večji in nevarnejši ter se bolj pogostoma nahajajo. Se ve, da moramo priznati, da je prav težko, ravnati se po navodih in pravilih, katera hočemo postaviti, ker so hlevi po največ zidani po starem kopitu in se ni dosti ozir jemalo na telesni razvoj živine, vendar resna in vztrajna volja prebije vse zapreke.

Najprej bodi naša skrb, da ima živina v hlevu toplote dovolj, to nam že narekuje naše srce, ki ima vsmiljenje tudi do živalstva, vrhu tega nam je v veliko korist. Ako namreč ne priskrbimo živini potrebne toplote, mora si jo sama iz sebe pripraviti in potrebuje tako veliko več hrane; umevno je, da čim manjša je toplota v hlevu, čim mrzlejš je zrak, temveč krmne v potrebi živina, da kljubuje mrzloti. Skušnja uči, da se najmanj hrane potroši, ako je v hlevu toplote 16 stopinj po Celziju. Mi bi tedaj sklepali, da govedi ta toplota 16 stopinj C. najbolj prija. A da temu ni tako, hočemo v nastopnem dokazati. Pri tako visoki toplini bi vse živinsko telo, ves živalski organizem otrpnil, vsa notranja krepost in stvarilna moč bi oslabela, in to ne hipno, ampak trajno. Če bi tedaj na ta način, da skrbimo za visoko toploto v hlevu, hoteli si prištediti krmne in druge hrane, bilo bi to zelo neprevidno; s tem si

ne bi prištedili ničesar ali malo, zgubili pa mnogo. Zgubili bi marsikatero krepko moč, ki nam je prej, vprežena v težek jarem, vztrajno in neomahljivo vlekla težke vozove, plug in brano, zgubili bi marsikateri polič mleka — živalska moč bi bila vsestranski oslABLJENA. Drugače je, se ve, da ta stvar pri svinjah. Te se naj v kratkem času s primeroma majhno hrano vzredé v debele; tukaj je toplota 16 stop. C. popolnoma umestna.

Splošno naj je naša težnja, da imajo hlevi po zimi toplino 12—14 stop. C., 14 stopinj, ako so v njih krave, teleta ali prasci, 12 stopinj, ako voli in konji, kateri se naj mrzloti, sploh vsem vplivom neugodnega vremena, vetru in dežju privadijo. Dalje naj se po zimi stelje na debelo, da se živini poda suho in toplo ležišče. Če steljemo vsakokrat na debelo, ostane živinsko telo vedno snažno in suho, kar je prevelike važnosti za razvoj telesnega zdravja in telesne moči živine. Da se mora živina tudi po zimi skrbno česati in čohati (strigljati) je samo po sebi umevno.

Ne manjšega vpliva na živinsko truplo in njega vspevanje je tudi zrak, kateri prodira vse prostore hlevje.

Kakor sem že omenil, ovira nas pri skrbi za potrebno toploto, za čist zrak neugodna zgradba hlevov. Čim bolj se trudimo, živalim ohraniti toploto, čim bolj zaprečimo pot mrzlemu zunanjemu zraku, tem bolj se kazi zrak v hlevu. In vendar nam je znano, da je čist, zdrav zrak neobhodno potreben vsem bitjem, človeštvu in živalstvu, in da brez njega ni mogoče, potrebam vsakdanjega življenja ugoditi, sploh ne telesno se razvijati.

Vsakemu kmetu je tedaj zelo priporočati skrb za to, da se njegovi hlevi pridno zračijo ter se tako mnogokrat izprijen in pokvarjen notranji zrak po zdravem zvanjanem, čeravno mrzlem, zopet očisti, seveda se mora vestno na to paziti, da po živalih ne vleče, kar bi jim nikakor ne prijalo.

Večkrat je hlevji tlak prenapolnjen scavnice, katera neprijetno okuži zrak. Da se to odpravi, naj se naredi tlak, ki ne pripušča tekočine, in žleb, po katerem odteka scavnica; oboje se lahko omisli, ker ni tako drago.

Slednjič še omenimo, da je tudi luč močno vplivna na živalski organizem; radi tega kaže brigati se, da so hlevna okna vedno snažna in prozorna in tako ne ovirajo razsvetljevalne moči dobrodejnih solčnih žarkov.

V obče je red in snaga, kakor splošno, tako tudi v hlevu kot vsestranski koristna in lepa lastnost le priporočati, nered in nesnaga pa je vsakokrat slabo znamenje za kmeta in njegov značaj.

Zavarujmo sadno drevje proti zajcem!

Da se sadno drevje pred zajčjim zobom ovaruje, zato je potrebno, da se s slamo, trnjem ali protjem ovije. Ravno sedaj je čas, ko je sneg debel in zmrzel še drevje oviti, da ga zajci ne poškodujejo. Drevesna škorja menda ni dolgoušcu predobro, ker jo le v veliki sili gloda, pa tudi pri njem se pogovor uresniči, da nobeden kruh ni tako oster, da bi mu glad ne bil mojster.

Gosenična zalega in suho listje, katero še po drevju visi, je polno gosenične in razne mrčesove zalege ter ga moramo prej ko slej obrati, če hočemo prihodnje jeseni sadje imeti. Samo v enem listu je večsih po več sto gosenic. Listje se mora sežgati.

Sejmovi. Dne 3. februarja v Jarenini, pri Sv. Juriji ob Ščavnici, v Vidmu, v Dolu, v Ivniku. Dne 4. februarja na Dobrni, v Mariboru, v Gorenjem Gradu, pri Sv. Petru v Gorenji Radgoni in v Vojniku. Dne 7. februarja v Celji in v Radgoni.

Dopisi.

Iz Celja. (Okrajni zastop.) V okrajnem zastopu so imeli slov. možje v zadnji dobi večino in so se nje posluževali jako zmerno; v tem oziru jim tudi Nemci ne morejo kaj oporeči; skrbeli pa so za ves okraj, ne kakor poprej, samo za Celje. Volitve so že razpisane in sicer: dne 16. februarja voli skupina veleposestnikov, dne 17. februarja skupina veletrgovcev in veleobrnitnikov, mesta in trgi pa dne 18. in dne 20. februarja skupina kmečkih posestnikov. V okr. zastopu je 40 mož, iz vsake skupine jih je po deset; slov. stranka računa lahko na 10 mož iz kmečke in na tri iz trške skupine, nemškutarji pa so doma v skupini veletrgovcev in mest imajo torej 17 glasov. K večini pripomore torej skupina veleposestnikov: kamor se ona nagne, tam je večina. Leta 1888 je bila ta skupina osem glasov nad polovico za naše može in tako so prišli le-ti do večine. Letos bode pa še srečniš volitev, kajti slov. stranka ima letos še več glasov za-se, kakor pri zadnji volitvi. Ali potrebno je, da se vsi vdeležijo volitve, kajti nasprotna stranka si še dela zmemor upanje, da ji bode sreča mila. Resnica, njej sreča, nam nesreča, ako ne volijo naši veleposestniki vsi in složno nasvetovane može!

Iz Središča. (Prošnja do čast. prejemnikov »Zabavne knjižnice za slov. mladino«.) P. n. naročnikom svoje mladinske knjižnice sem bil o svojem času na ovojnem listu II. zvezka obljubil, da hočem izdati III. zvezek »Zab. knjižnice« — ako ne bode kakih ovir — meseca januarja 1893. Ker sem pa našel sedaj o novem letu pri pregledovanju svojih beležk še prav mnogo zaostaline, ne upam si pri najboljšej volji že sedaj s tretjim zvezkom na svetlo, in to tembolj, ker se mi je do sedaj s poslano naročnino še le polovico tiskarskih stroškov povrnilo. Z ozirom na to, obračam se na tem mestu do vseh p. n. prejemnikov, ki še za doposlane jim knjižnice dotičnih zvezkov niso poravnali, da to prav kmalu storiti izvolé, da mi bode potem mogoče izdati že skoraj obljubljeni snopič. Tudi na »Narodnih legendah« je še precej zaostankov, in baš to je vzrok, da še do sedaj s IV. zvezkom — ki je v rokopisu že davno dovršen — nisem mogel na svetlo. Ako kdo knjižic ne mara, lahko mi je vrne pod istim ovitkom, pod katerim jih je prejel. Onih p. n. naročnikov, zlasti pa krajnih šolskih svetov, ki so mi pisмено naznanili čas, kedaj račune poravnajo, ta prošnja ne zadeva. — Anton Kosi, učitelj, izdajatelj in urednik »Zabavne knjižnice za slov. mladino«.

Iz Konjiškega okraja. (Železnica, letina, nered.) Otvorila se je železnica iz Poličan v Konjice dne 19. decembra 1892 z velikim veseljem. Tržanje so bili trg tako ovenčali in zastav toliko razobesili, da je vse vihralo ter so se skorej konji voznikom izplašili, ko je vse tako migljalo. Ne vem, ali so se konji bali nemških zastav trobojnic, ali bilo je tudi slovenskih narodnih. Zvečer je bila bakljada z godbo od 47. pešpolka iz Gradca na trgu pred gostilno »pri jelenu«. Ko se je pripeljal od Poličan vlak, v katerem se je pripeljal trgovski minister iz Dunaja in deželni glavar iz Gradca s svojimi spremljevalci, se je vse trlo ljudstva na novem kolodvoru, šolarjev in razne gospode. V tem se je glasilo od veliko kmetov klic »živio« ali tudi tržanje so se glasili s svojim: »hoch«. Da bi le tudi še kmetom kaj koristila, ne pa škodovala, kakor se govori sem in tje, da bodo davka plačilci morali plačevati večjih doklad, ako bi železnica ne imela dosti zaslužka! Bodi še povedano, da je narodno slovensko zastavo bil razobesil gostilničar v sredi trga, g. Stegenšek in se tako okazal narodnega. — Zimo imamo hudo, mlini stojijo,

da morajo ljudje iz Konjic v Žiče ali pa v Tisno v mlin voziti. Ljudje zdihujejo, da jim bode krompir v kletéh zmrznil, in tedaj bode življenja primanjkovalo, ker je lansko leto zaveljo rije in toče bila slaba letina; le razposajenci ne dajo miru. Ko je dne 22. januarja minola dopoldanska služba božja, sta se dva fanta stela na trgu pred prodajalnico g. Hausenbichelna; eden, iz Žiče, je bil dobil malo zausnico in je kar potegnil nož iz žepa in je odprtega kazal svojemu nasprotniku in ko je ljudstvo skupaj vrelo, sta se vendar razšla, da ni bilo večjega pretepa. Skoraj bi bilo že treba tudi v Konjicah redarjev, ko ljudje iz cerkve grejo od službe božje!

Od Sv. Trojice v Slov. gor. (Opominj.) Nekdo, pravo ime nam manjka za-nj, pošilja v novjšem času zoper čestito duhovščino zelo razžaljive članke v »Mari-borčanko« pod znamko: »Sv. Trojica«. Ker vemo, kje je sedež tovarne teh člankov (Žrjavci pri sv. Lenartu), svetujemo tedaj dopisovalcu, da pové prihodnjič pri objavljanju teh sicer zelo plitvih, a surovostij ter umazanostij polnih člankov tudi njih rojstni kraj; ne pa, da spravlja kraje, kjer takim rečem ni prostora, na slabo ime. Sicer pa svetujemo temu dopisovalcu, naj raje stare odvetniške akte preiskuje, kakor pa resnico španske inkvizicije dokazuje. V njih najde še prej kaj, kakor pa pri inkviziciji, o kateri govori, kakor slepec o barvah.

Od Pesnice. (Naših ljudi) se zdaj loteva nekaka blaznost; preseljujejo se v Brazilijo kar trumoma. Samo iz Spodnje Kungote jih namerja iti 15. februarja v novo obljubljeno deželo sedemnajst oseb; namreč dva viničarja s svojimi ženami in otroki, katerim se pridruži neka 49letna vdova s svojo hčerjo in petletno vnukinjo. Poprodali so vse, kar so imeli, da spravijo vkup potnino, katere je bojda treba 20 gld. za osebo. Agenti pregovarjajo na vse mogoče načine ljudi, da bi jih zavedli čez morje. Obetajo jim toliko posestva, kolikor kdo hoče; pravijo jim, da si zasluži človek v Braziliji toliko denarja, da ne vé kam z njim; čez leto in dan že lahko pošlje tisočak domov; slepijo jih tudi z demanti, ki so vredni več tisoč goldinarjev in katere lahko človek pobira, kakor pri nas kamenje po cesti. Ženskam se pa kar sline cedé, ko čujejo, da rasté ondi kava, kakor pri nas bob. Celó to si je nekdo izmislil, da pojde z izselniki tudi nek duhovnik, češ, da bodo Slovenci imeli svojo službo božjo. Najbrž je to limanica, na katero hoté loviti izselnike-kaline; ali pa je morda le srčna želja smrdljivih nemškutarjev? Ali iz tega ne bo nič. Kdo bi pa zapustil drago svojo domovino, posebno tako lepo in rodovitno, kakor je naša slovenska, ki ima še vedno dosti kruha za delavne roke? Kdo bi pa ostavil tisti kraj, kjer so nas zibali zlata mati, in kjer morda že v grobu spé? Ne, tega ne stori nikakor pošten in priden Slovenec. No, po drugih pa nam ni žal, če odidejo; zlasti pa nemškutarji niso vredni, da jih redi slovenska zemlja. Tem želimo srečno pot čez širno morje. Kdor torej hoče v Brazilijo, bolan je zares na umu.

Iz Hoč. (Nemškutarija.) Mislil bi si pač človek lahko, da tukaj ljudje zdaj spijo zimsko spanje, ko bi ne poznal do dobrega tužnih tukajšnjih razmer. Res, žalostno je opazovati narod slovenski tukaj pri nas in drugod: drugod zavednost, pri nas zaspanost, drugod življenje, pri nas smrt — kje je le kolikaj ognja, navdušenosti za vero ali domovino? Ne vidite, Hočani, da vas nemškutarija hoče zadušiti v vaših lastnih hišah? Za Boga mi, ne mislite, da vam oni mestni škrijci in njih tukajšnji privrženci, ki gojijo med vami toliko škodljivo ljuliko nemškutarije, kaj dobrega želijo; v usta vam govorijo sladke besede v jako oskrunjeni nemščini, vam še dajo tu in tam morebiti na vino, ker vejo, da

se pijanemu človeku zdi marsikaj zlato, kar še zlata ni nikdar videlo, a radi se vam smejejo in govorijo: »So to bebci, neumneži, ki se dajo tako za nos voditi!« Ali mi kdo poreče: »Pa v mestu moram nemški govoriti!« Odgovorjam: Tega si sam kriv! Iди v mesto in tirjaj ali prodavaj vse v svoji slovensčini, mestjan je potem prisiljen slovenski govoriti. Če prideš v mesto, kako uradnijo, kak revež si! Hočeš se prikupiti s slabo tujščino, nehvaležna gospoda pa se ti krohoče in te s surovostjo ometava. Tudi tukaj velja: »Kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti«. Zapomnite si tudi vi, Hočani, da se bodo slovenskemu našemu kraju razmere zboljšale, če bodele tirjali vselej in povsod pravice svojemu jeziku in narodnosti. Zapomnite si pa tudi, da nemškutar zavrže svojo lastno mater, svojo slovensko domovino, koliko zločinstvo! Zavedni možje Hočki, ne mislite torej, da vam sme biti poleg gospodarskih skrbi narodnost deveta briga, ampak vzdramite svoje sožupljane, da ne ostanejo te besede glas vpijočega v puščavi!

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Avstrijsko. V ponedeljek je bila četrta obletnica smrti cesarjeviča Rudolfa in so bile vsled tega celo dopoldne sv. maše za-nj v dvorni kapeli sv. Jožefa. Svitli cesar in nadvojvodinja-vdova Štefaniya sta obiskala rakev pok. Rudolfa pri oo. kapucinih. — V državnem zboru gre posvetovanje o državnem proračunu precej hitro in se dosti gladko svojo pot; minister za uk in bogočastje se otesa, kolikor more, nadležnih vprašanj ter ne daje odgovora ne za, ne zoper versko šolo, tudi ne zoper slov. paralelke na c. kr. gimnaziji v Celji; pač pa zoper take v Gorici. Vendar pa naj nihče ne upa preveč v tega ministra! — Iz stalne večine ne bode še v kratkem resnica ali bolje, ne bode je nikoli, dokler ostane grof Taaffe »nož na dva kraja«.

Štajarsko. Nemški konservativci so tako nevoljni na sedanjo vlado, kakor je slov. ljudstvo in to lahko, saj ne stori vlada njim ničesar po volji. Oni bi bili torej veseli, ako gre grof Taaffe, vendar pa znajo oni, kakor mi, da za njim ne pride lahko bolja vlada in to je — sreča za sedanjo vlado, ne znamo pa, če je tudi za državo. — V torek, dne 24. januarja je imel »Triglav«, društvo slav. dijakov v Gradci, »venček« v spomin dr. Prešerna; več gg. profesorjev in tudi rektor vseučilišča, dr. Marcellin Schlager, je prišel k slovesnosti.

Koroško. Občinske volitve v Črnem, tik štaj. meje, še niso bile in vse, kar nemškutarji zmorejo, dela sedaj na slov. volilce, da jih premotijo za nemškutarje, vendar še imajo rodoljubi upanje, da bode zmaga na njih strani. Daj Bog! — V Podkrnosu hodi 83 otrok v tamošnjo ljudsko šolo in čuda, ondí ni Nemca, tudi nemškega otroka ne in vendar je šola čisto nemška. Kaj takega je mogoče le od nemčurske pravičnosti!

Kranjsko. Svitli cesar je podelil dr. Jarnežu Zupancu, predsedniku notarske kamore, red železne krone III. vrste. — Pri pogrebu kanonika J. Marna v Ljubljani je bila vsa odličniša gospoda svetnega in duhovskega stanú, imena vodje deželne vlade, barona Heina pa nismo našli med njimi. Tudi to je znamenje! — Od Radovljice do Bohinjske Bistrice se delajo priprave za novo železnico, ali pa se izplača, če se do dela? Težko!

Primorsko. V Ločniku pri Gorici dobijo prihodnji teden obč. volitve. Svoje dni je bila ta vas popolnem slovenska, ali sedaj je že veliko slov. Lahov

ondi in ne vemo, če bode mogoče slov. volilcem še dobiti obč. krmilo v roke. — V Trstu je moral župan v obč. seji prebrati pismo c. kr. namestnije; v tem pisnu naznanja ona, da je mestni zastop storil g. župniku v Rojanah krivico, ko ga je obdolžil sovraštva do Lahov. Župan je to sprva samo povedal, in se vé, da je zavlil vse v besede, ki so resnico bolj prikriale, kakor razkriale, ali ces. namestnik, vitez Rinaldini je terjal, da prebere celo pismo in župan se je udal, na nevoljo svojih laških rojakov.

Hrvaško. — V Zagrebu je dobila gospa Treza Kovačič veliko zlato medaljo iz ravstave na Dunaji za — svoje tamburice. — Sabor ali deželni zbor je vsprejel postavo, ki premeni nekoliko najvišjo sodnijo v Zagrebu. — Ban je odstavil v Petrinji prof. dr. Frankela zato, ker je bil — Hrvat. Kdor ni prijatelj Madjarov, njemu se zaprejo kmalu vrata do drž. službe.

Ogersko. Vladna stranka se krha in je nekaj odličnih mož iz nje izstopilo, več družih pa še izstopi; najbolj zato, ker vlada sili na civilni t. j. posvetni zakon; ljudstvo pa ne mara za-nj. Tudi lutrovci ne marajo za tak zakon, vsi pa so za-nj judje in kalvinci. — V drž. zboru niso vsprejeli predloga, naj se polagoma napravi posebej ogersko vojaštvo. No tega še manjka!

Vunanje države.

Rim. Nemški poslanik pri sv. očetu Leonu XIII. je dal na čast novima nemškima kardinaloma, dr. Koppu v Vratislavi in dr. Mertensu v Koloniji, veliko kosilo in se ga je vdeležilo več kardinalov pa tudi avstrijski poslanik pri sv. očetu. — Sv. oče so vsprejeli generala jezuitov, o. Martina v slovesnem zaslišanju.

Italija. Več gospode, v čijih rokah je bila »banca Romana«, so zaprli; ti pa sedaj razodevajo imena vladnih mož, ki so njim dajali potuho, ko so zapravljali premoženje banke. Tako se godi rado. — V Palermu so zaprli tamošnje vseučilišče zavoljo nepokorsčine dijakov. In kdo je te nepokorsčine kriv? Brezbožni nauki! — Vojvodinja de Madrid je nagloma umrla.

Francija. V državnem zboru so dovolili vladi tajne zaklade t. j. denar, ki ga potrebuje vlada za podkupovanje oseb, ki delajo na tihem za-njo ter ji hitro sporočijo, ako je kje kaj nevarno za republiko. Lepo ni, da je vladi tacih ljudij treba, ali tudi po drugih državah se ne godi drugače. — Preiskovanje o možih, ki so imeli svoje roke pri panamskih denarjih, še ni na konci, vendar se trudi vlada, kolikor se more, da se vduši to preiskovanje, ker je za republiko in nje može jako nevarno.

Anglija. Po večjih tovarnah manjka jim dela in njih posestniki si ne vejo kaj početi; najraje bi tovarne zaprli, toda kaj bode potem iz delalcev? Delalci so izrekli, da radi delajo naprej, če se jim tudi plačilo zniža. Seveda je bolje »nekaj, kakor nikaj«; misli se, da se tako sitnoba še najbolje odpravi.

Nemčija. V odboru, ki se posvetuje o načrtu nove postave za dveletno vojaško službo, so končali svoje delo. Državni kancelar, general Caprivi, se je trudil veliko, da spravi to »svoje dete« na varno mesto; kolikor se sodi, bode na zadnje še vendar ta načrt v resnici postava, kajti treba je nje zavoljo varnosti cele nemške države. Nihče ne zna, koliko da ima nemška država sovražnikov in veliko pušek, pa zato tudi veliko rok, ki jih držijo, so neki najboljše bramba. Tako pravi kancelar in on zna, čemu pa je general!

Rusija. Čareviču se godi v Berolinu pri nemškem cesarji jako dobro in je mogoče, da se ti dve državi spravite: obema je treba miru. Nič se ne zna, je-li na francosko-ruski zvezi v resnici kaj, ali pa je le ča snikarska rasa, izmišljena zoper Nemce.

Turčija. Ruski poslanik si prizadeva neki veliko pri sultanu, naj ga pregovori, da ugovarja spremembi bolgarske ustave. Po njej knezu ni treba biti pravoslavne vere, ampak ostane lahko ud katoliške cerkve. Sedanji knez, princ Koburški, je katolik in nima volje prestopiti k razkolniški cerkvi. Upajmo, da sultan ostane trden ter se ne meša v bolgarske znotranje zadeve.

Grecija. Kakor v drugih državah, primanjkuje grški vladi denarja in ona si misli pomagati s tem, da vzame na svojo skrb tiskanje starogrških bukev. Ne verjamemo, da si s tem pomaga izdatno, saj se ne tiska teh bukev že le tolika sila!

Afrika. Sultan je podelil Rijaz-paši v Kajiru osmanski red prve vrste. Ali je to odlikovanje zoper ali za angleško vlado? — Arabske čete so napadle kongoške vojake, pa niso bile srečne ter so jih le-ti zapodili nazaj čez reko Kiboli.

Amerika. Na otoku Havaj je nastala revolucija, kraljica je zbežala, ustajniki pa se poganjajo za to, da se otok naj pridruži »združenim državam« v severni Ameriki. — Za več milijonov je iz New-Yorka zlata na potu v Evropo, največ ga pride v Anglijo.

Za poduk in kratek čas.

Prelep narodni dan.

(Poroča J. Tr.)

Bog živi rodni svet,
Da širi se in rase,
Sedaj in poznih let
Na večne, večne čase!
„Teharski plemiči“.

Štajarski Slovenci, zapišimo z zlatimi črkami v zgodovino svoje ožje domovine dan 22. prosinca 1893. leta. Nekateri rodoljubi izprožili so bili misel, naj se priredi za štajarske Slovence poseben vlak v novo ljubljansko gledališče, da bi tam videli in strmé občudovali kras in lepoto domače umetnosti ter vživali blagodejno milobo slovenske pesmi. Rečeno — storjeno. Odkar so minoli burni, toda rodovitni časi slovenskih taborov, ni hitelo toliko odličnih slovenskih narodnjakov iz zelenega Štajarja v prelubo sosedno Kranjsko, v belo Ljubljano, kakor omenjeni dan 22. prosinca. Ob dveh popoldne začeli smo se zbirati na Celjskem kolodvoru. Vse je mrgolelo slovenskega občinstva, samo udeležencev za vlak bilo je okoli 350. Navdušenje sijalo je vsem na obrazu, s posebnim veseljem in ponosom zrl je vsakdo na ogromno množico. Ob določenem času zasedemo poseben vlak. Na vsakem vozu — bilo jih je 17 — so ljubko plapolale narodne zastave, spredaj na stroju pa sta veličastno lesketala Celjski in Teharski grb v slovenskih barvah. Divno je bilo gledati vlak, ko je bliskoma drvel po tihi, v belo odejo zaviti dolini. Na Laškem, na Zidanem mostu in v Hrastniku sprejemali smo nove goste na vlak, posebno veliko pa jih je vstopilo v probujenem Trbovlji. Prvi pozdrav dragih kranjskih bratov zadonel nam je v Zagorji, kjer nas je izborni pevsko društvo z navdušeno pesmijo presenetilo. V Litiji bil je natlačen kolodvor. Nadučitelj Bartel nas je iskreno pozdravil; naš vodnik, velezaslužni dr. J. Serbec iz Celja pa se mu je v krasnih besedah zahvalil. Nekaj pred 5. uro dospeli smo v belo Ljubljano. Naše veselje naše navdušenje je vzklopelo do vrhunca. Tako krasnega in srčnega, tako ogromnega sprejema niti v sanjah ne bi bili pričakovali. Pozdravil nas je preblag. g. vitez Trsteniški v imenu vseh zbranih društev. Globoko v srce so nam segale prijazne bratske besede. Odzdravil

mu je dr. Medved, rekoč: da pridemo od mogočne, de-roče Drave, od zelene Savinje, od bistre Save — vsi edini, iz vseh stanov; po njegovem govoru so gromovito zadoneli burni živio! Kakor valovi pomikala se je potem v srce bele Ljubljanice več tisočena množica pod vihrajočimi zastavami in med sviranjem odlične godbe, ki nam je z narodnimi napevi vžigala plameneča srca. Po vsem potu trlo se je ljudstva, ki nas je vedno navdušeno pozdravljalo.

Zvečer ob osmih bila je predstava v novem gledališču, ki je bilo do zadnjega kotička tesno napolnjeno.

Prekrasni prizor! Toliko odličnega občinstva v tako čudnih lepih, čarobno razsvetljenih prostorih! Komu ne bi bilo srce žarečega veselja radostno utripalo! O bilo je res krasno.

Igrana opera ostane nam nepozabljiva. V rajsko lepih spevih pripoveduje znano povest: kako so Teharski mladeniči in možje hudobnega Celjskega grofa Urha, ki je s slabim namenom po njihovi vasi ponočeval, vjeli ter ga hoteli zapreti; kako jih je pa potem vse v plemski stan povzdignil, da bi ga le izpustili.

Predstava bila je mojstersko dovršena. Kako lepa je bila videti naslikana Teharska vas z belo, prijazno cerkvico! Nad vse se nam je pa dopal trenotek, ko se zbirajo na praznik Sv. Ane »Teharski plemiči« pred cerkvico in zvonovi ganljivo zaklenkajo, ljudstvo pa milo, milo zapoje, da se srce pretrese in okó zarosi:

Prišel je sv. Ane
Slovesni lepi dan;
Sedaj čez plan in goro
Prihajal bode skoro
Pobožni verni rod;
Iz duše bo udane
Praznoval svete Ane,
Svetnice naše god.

Po drugem dejanju bili smo kaj prijetno iznenadeni. Ljubljanske vrle Slovenke vsipale so na nas od vseh strani gosto ploho duhtečih šopkov in venčkov iz svežih rož in cvetlic. Hrumeče ploskanje in nebrojni »živio!« potem dolgo niso mogli utihniti.

Žal — le kmalu, prekmalu ste dve urici miroli v krasnem Vilinem hramu. V nedolžnem veselju in kipeči narodni zavesti vživali smo tam trenotke, ki nam bodo vzbujali vselej presladke in bujne spomine.

Po predstavi zbirali smo se v različnih dvorinah; največ bilo nas je pri »Maliču«. Čuli so se izborni, ognjevit govori. Ljubljančani so nam nazdravljali in nas vavduševali — mi smo njim pa tudi odgovarjali, da je bilo veselje.

O polnoči smo se poslavljali — žalostni, da moramo zopet tako hitro oditi, a zopet še bolj veseli, da smo svoj namen tako lepo, nad vse pričakovanje izvršili.

Brhki »Sokoli« dvignejo blesteče lampijone; stoterter grla orjaško zavpijejo v nočno tihoto: živio! na svidenje! — Še nekaj pristrčnih trenotkov, vlak se giblje ... in mi zapustili smo belo, recimo: zlato Ljubljano! Vsako srce bilo je polno zavesti, da smo preživeli »prelep narodni dan«. S ponosom peli smo odhajaje radostno, kakor v gledališču »Teharski plemiči«:

Tako tedaj končano
Vse danes je lepó;
In mi besedo dano
Zvršili smo zvestó!

Smešnica. Točaj prinese pečenko nazaj v kuhinjo, ker je gost noče, češ, da je pečenka pretrda. »Kaj?« zavpije kuharica, »kaj, pretrda? Recite gostu, da ni pečenka trda, pač pa so njegovi zobje preslabi za-njo.«

Razne stvari.

(Pastirski list.) Mil. knez in škof Mihael so izdali za postni čas obširen pastirski list; razpravljajo pa v njem nauk o sv. cerkvi ter vpletajo mično prigodbe iz življenja sedanjega papeža Leona XIII.

(Častni naslov.) Mil. knezoškof so imenovali za kn. šk. duhovne svetovalce naslednje č. gg.: Jurija Bezenšek, župnika v Čadramu, Jožefa Jurčič, dekana v Št. Lenartu v slov. gor. Franca Jug, dekana v Šmariji pri Jelšah in Franca Ferencak, dekana v Brežicah.

(Vladna večina.) Načrt ali vodilo, po katerem se naj zbira vladna večina v državnem zboru, je neki gotovo, od svitelega cesarja odobreno. Načelniki treh večjih klubov: dr. vit. Plener za nemško levico, grof Hohenwarth za klub konservativcev in vitez Javorški za poljski klub, imajo ga že v rokah in do sobote utegne se skovati ta večina ali pa tudi upanje na-njo splavati po vodi. Oboje je mogoče.

(Leonova slovesnost.) V kn. šk. duhovščini v Mariboru priredijo gg. bogoslovci v četrtek popoldne slovesnost na čast sv. očetu Leonu XIII. Na vsporedu je petje in govori v slovenskem, nemškem in latinskem jeziku.

(Župan.) Dne 30. januarja 1893 je bila volitev občinskega predstojnika v Jarcnini. Za predstojnika je bil izvoljen obče spoštovani gospod Ignacij Zupanič. Volili so ga ti-le kmetje: Jakob Rošker, Martin Cvilak, Franc Rokavec, Ignac Zupanič, Florijan Lorbek, Franc Viher in g. Jožef Slekovec. Prejšnjega obč. predstojnika g. Baumgartnerja pa so volili kmetje: Janez Gornik, Alojz Gornik, Franc Kramer, Jan. Weingerl in Franc Baumgartner.

(Dijaški kuhinji) v Mariboru so darovali po enem goldinarji gg.: Andrej Repič, župnik v Kapelah, Janez Brglez, župnik v Artičah, Andrej Fišer, kaplan na Bizeljskem, Janez Wolf, kaplan v Pišecah, Franc Brglez, kaplan v Vidmu, Anton Podvinski, kaplan v Sevnici in Jožef Mesiček, nadučitelj v Globokem. Č. g. Jožef pl. Pohl, župnik v Pišecah, 3 gld. Bog plati!

(Nov denar) se kuje sedaj že v srebru, niklu in v bronu. Nakovalo se ga je že za 40 milj., ali izda se ta denar še le v meseci marciji.

(Društva.) Dne 2. februarja ima svoje zborovanje »Politično-gospodarsko društvo« v Št. Lovrencu v slov. goricah ter isti dan tudi »Katol. pol. društvo« na Slatini v Ogrizkovih prostorih. Ščavniško sadjarsko društvo pa dne 12. februarja pri g. Al. Kreftu v Očeslavcih. — Šaleška čitalnica ima v Šoštanji dne 2. februarja veselico v svojih prostorih. Vstopnina je 50 kr., za rodbino 1 gld., za kmete 30 kr.

(Notar.) V Rogatci je odprl g. Kazimir Bratkovič, c. kr. notar v Trebnjem, svojo pisarno in v Trebnjem nadomestuje c. kr. notarja notarski kandidat, g. Matej Bežan, naš rojak z Murskega polja.

(Pozno sicer ali gotovo.) Dne 30. januarja bila je volitev novega župana v Ribnici in izvoljen je »trd« Slovenec A. Mravljak. Če tudi se je smola držala županskega stola, na katerem je g. Rietschnigg sedel, vendar enkrat se je morala odlučiti. Nemškutarska glcريا v Ribnici je s tem pokopana in upajmo, da za vselej.

(Pripoznanje.) C. kr. deželni šolski svet v Gradci je g. J. Rupnik, nadučitelju pri Sv. Lovrencu v Prozljinu, izrekel častno pripoznanje za njegovo poučevanje o sadjarstvu in rastlinstvu.

(Novačenje.) Letos se vrši nabera vojaških novincev te-le dni: v Mariboru od 1. do 4. in od 7. do 9. marcija; v Slov. Bistrici dne 10. in 11. ter v Mariboru za mesto dne 13. marcija; v Celji dne 1. do 4. in 6. ter 7. marcija; na Vranskem dne 8., v Mozirji dne 10., v Šoštanji dne 13., v Konjicah dne 15. do 17., v Rogatci dne 20. in 21., v Šmariji dne 23. in 24., v Kozjem dne 27. do 29. marcija. — V aprilu pa bode novačenje v Brežicah dne 4. in 5., v Sevnici dne 7. in 8., v Celji dne 10., na Ptuiji dne 11. do 15., zatem še dne 17., v Ormoži 18. in 19., v Ljutomeru dne 21., 22. in 24., v Marenbergu dne 26. in 27., v Radgoni dne 24. in 25., v Cmureku dne 26., 27. in 28. ter v Slov. Gradci dne 29. aprila.

(Špeharjem.) V soboto, dne 14. januarja so na Ptuiji zajeli dve ženski, ki ste prišli iz Maribora, obloženi s svinjskim mesom. V prvem strahu ste potem izpovedali, da ste meso ukradli na sejmu v Mariboru.

(Samomor.) Dne 13. januarja si je Marija Jančič, kočarica v Borku pri Zrečah, zagnala kuhinjski nož v trebuh ter si je tako nesrečno svoje življenje končala.

(Osepnice.) Na Kranjskem imajo po nekaterih okrajih ljudje osepnice, okoli Idrije pa razsaja hripa ali influenza. Pri nas še, hvala Bogu, doslej ni teh boleznij.

(Rudnik.) V rudnikih Oseških pri Duhovcih je nastala v torek dne 25. januarja eksplozija plinov, v jamah je bilo 250 delavcev; doslej so izkopali že 100 mrtvih, 56 ranjenih in kaci 60 je še v gorečem rovu. Teh ne bode mogoče rešiti.

(Duhovniške spremembe.) Č. g. Jan. Slomšek, župnik v Zabukovji, je stopil v stalni pokoj. — Č. g. Franc Murkovič, kaplan pri Mali nedelji, je dobil župnijo Sv. Barbare v Halozah in č. g. Martin Kralj, kaplan pri Sv. Janži na Dr. polji, župnijo Sv. Andreja v Leskovci. — Umrli je č. g. Ivan K. Kunej, župnik v Dobovi, dne 25. januarij v 56. letu svoje dobe.

Listič uredništva. G. F. M. naR.: Hvala, v prihodnjem listu. Ostalo najlaglje ustmeno. — Gg. Jož. Oswald in P. Miklavc: Na Vašo željo vam izjemoma potrdimo, da rečena stvar nam ni prišla iz Vaših rok.

Loterijne številke.

Gradec 28. januarja 1893:	34, 70, 32, 84, 46
Dunaj „ „	57, 67, 27, 49, 46

Vabilo

na redno letno zborovanje Posojilnice v Framu, dne 9. februarja 1893 v društvenem uradu.

Vspored:

1. Poročilo načelnštva;
2. Potrjenje računa za l. 1892;
3. Razdelitev dobička;
4. Nagrada načelnštva;
5. Volitev načelnštva in računskih pregledovalcev;
6. Nasveti.

V Framu, dne 1. februarja 1893.

Ivan Gert, načelnik.

Vabilo.

Hranilno in posojilno društvo v Ptuiji ima svoj letošnji občni zbor dne 5. svečana t. l. ob 10. uri dopoldne v zadružnih prostorih.

Dnevni red:

1. Odobrenje letnega računa;
 2. Razdelitev čistega dobička;
 3. Slučajnosti.
- Če k občnemu zboru ne pride zadostno število zadružnikov, skliče se ob 11. uri dopoldne istega dne s taistim dnevnim redom drugi občni zbor, kateri sme brezpogojno sklepati.

K obilni vdeležbi vabi

2-2

Načelnstvo.

Janez Bregar

klobučar v Mariboru
gosposke ulice št. 7,

priporoča č. g. duhovnikom in slavnemu občinstvu svojo veliko zalogo vsakovrstnih

klobukov najnovejše šege

po najnižji ceni, tudi slavno znane **Ita-klobuke**, kakor fine **Vilour-** in **lov-ske** klobuke iz raševine. Razno volneno in tudi fino z usnjem obšito obutje.

Vsakovrstne poprave se točno izvršujejo. S spoštovanjem

9-10

J. Bregar.

Mariborska čitalnica.

SLAVNOST

dne 2. februarja 1893 v spomin
nesmrtnega Slomškega

v Gambrinovich dvoranah.

Iz prijaznosti sodeluje tamburaški zbor akademiškega društva „TRIGLAV“ iz Gradca.

Pri koncertu in prostej zabavi svira tudi godba južne železnice Mariborske.

VSPORED:

I. Koncert.

1. Dijaska koračnica, (svira godba) E. Füllekruss.
2. Pozdrav predsednikov.
3. Avstrija moja, moški zbor A. Nedved.
4. Venec slovanskih narodnih pesnij, udarja tamb. zbor J. Bibica.
5. Slavnostni govor, govori g. dr. Medved.
6. Zvezde, četverošpev s solom, besede Slomškove, zložil L. H.
7. Pod bakljami, udarja tamburaški zbor Clark-A. Gutsch.
8. Grajska hči, mešan zbor s tenor-, mezosopran- in altsolom, H. Volarič.
9. Domovina, dvospev za alt in bas, Mariborski čitalnici poklonil B. Ipatič.
10. Kolo iz opere „Teharski plemiči“, udarja tamb. zbor, Ipatič-Schwab.
11. Večer na Savi, moški zbor s četverošpevom, J. pl. Zajc.
12. Slomškova koračnica, svira godba.

II. Prosta zabava.

Začetek točno ob 8ih zvečer.

Vstopnina: Za ude 30 kr., za nede 50 kr., za obitelji neudov (3 osebe) 1 gld. za obitelji čitalničnih udov (3 osebe) 60 kr.

Jakob Janić,

lastnik velikega sela 1-3

Freienberg blizu Celja

proda blizu 500 mladih jabolčnih dreves najboljših sort po 30—35 kr. komad.

Oglasila naj se pošljejo pravočasno.

Služba organista in cerkovnika

razpisuje se do dne 15. februarja t. l. pr.

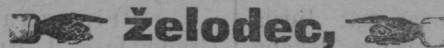
župniji Sv. Vida niže Ptuja, pošta Sv. Vidi

P. Benko Hrtiš,

4-5 župnik pri Sv. Vidu niže Ptuja.

Premiran z zlato svetinjo v Bruselu 1892.

Najboljše sredstvo za

katero želodec in opravi prebavnih delov života krepi in tudi odprt život pospešuje, je

tinktura za želodec,

katero pripravlja

Gabrijel PICCOLI,

lekar „pri angelju“

v Ljubljani

na Dunajski cesti.

Cena 1 stekl. 15 kr.

Izdelovatelj razpošilja to tinkturo v zaboječkih po 12 steklenic in več. Zaboječek z 12 stekl. stane gld. 1'36; s 24 gld. 2'60; s 36 gld. 3'84; s 44 gld. 4'26; 55 stekl. tehta 5 kg s pošto težo in velja gld. 5'26; 110 stekl. gld. 10'30. Poštino plača vedno naročnik.

Depôt v lekarnah Bancelari in König v Mariboru. 5-30

Razprodaja

Kukovič-eve konkurzne mase

v Brežicah

in sicer vsega manufakturnega, specerijskega in kolonijalnega blaga, železnine in deželnih pridelkov

po najnižjih cenah.

3—3 A. Skraba.

Učiteljsko in podučiteljsko mesto.

Na dvorazredni ljudski šoli pri Sv. Duhu v Halozah, III. plačilnega razreda je umestiti:

1. učiteljska in ravnateljska služba, stalno,
2. podučiteljska služba, stalno ali tudi provizorično.

Prosilci za ti mesti naj vložijo svoje prošnje, ki morajo biti opremljene s priporočilom zrelosti in učiteljske vsposobljenosti, z dokazom avstrijskega državljanstva, in oziroma za službo pod 1. tudi z dokazom vsposobljenosti za subsidijaričen pouk v katoliškem verouku, potom predstojnega okrajnega šolskega sveta do 20. februarja 1893 pri krajnem šolskem svetu Sv. Duh (pošta Ptuj).

Okrajni šolski svet Ptuj, 24. januarja 1893.

Predsednik: Scherer.

Ravnokar je izšel v Cirilovi tiskarni v Mariboru

Nebeški venec

ali

Vesela reč

med štirimi poslednjimi.

Slovincem za novo leto 1893

spisal

kanonik dr. Ivan Križanič.

Cena 18 kr., po pošti 20 kr.

Obžaljevanje.

Jaz obžaljujem, da sem Janezu Piš v pričo več ljudi nek prestopok oponašal in ga opravljal. Janez Prešern.

V Ločah v januarju 1893.

Lekarna „Zum goldenen

Reichsapfel“

J. PSERHOFER'S

I. Singerstrasse 15,

Wien.

Kričistilne kroglice,

nekaj imenovane univerzalne kroglice, znano čistilno domače zdravilo.

Jedna škatljica s 15 kroglicami stane 21 kr., jeden zavitek šestih škatljic 1 gld. 5 kr., pri nefrankovani pošiljavi po povzetju 1 gld. 10 kr. Ako se denar naprej pošlje, ni treba plačati poštne in stane: 1 zavitek kroglice 1 gld. 25 kr., 2 zavitka 2 gld. 30 kr., 3 zavitki 3 gld. 35 kr., 4 zavitki 4 gld. 40 kr., 5 zavitkov 5 gld. 20 kr., 10 zavitkov 9 gld. 20 kr. (Manj, kakor jeden zavitek se ne pošilja.)

Prosimo, da se izrečno zahteva „J. Pserhoferjeve kričistilne kroglice“

in paziti je, da ima pokrov vsake škatljice isti podpis J. Pserhofer in sicer v rdečih pismenih. kate-rega je videti na navodilu za porabo.

Balzam za ozeblino J. Pserhoferja 1 posodica 40 kr., prosto poštne 65 kr.

Trpotčev sok, zoper nahod, hripavost, kašelj itd. ena steklenica 50 kr.

Amerikansko mazilo za trganje 1 gld. 20 kr.

Prah proti potenju nog, 1 gld. 20 kr., poštne prosto 75 kr.

Balzam za goltanec, 1 steklenica 40 kr., poštne prosto 65 kr.

Živiljska esenca (Pražke kapljice) zoper pokvarjenje želodeca, slabo prebavljanje itd. Steklenica 22 kr.

Razven imenovanih izdelkov dobivajo se še druge framacetične specialitete, ki so bile po vseh avstrijskih časopisih oznanjene, in ako niso v zalogi, se na zahtevanje naročajo. — Razpošiljana po pošti se točno odpravljajo proti gotovini, večja naročila proti povzetju.

Pri dopošiljavi denarja (po poštni nakaznici), stane poština dosti manj, kakor po povzetju.

Angleški balzam, steklenica 50 kr.

Fijakerski prašek, zoper kašelj itd. 1 škatljica 35 kr., poštne prosto 60 kr.

Tanokininska pomada J. Pserhoferja, pospešuje rast las, škatljica 2 gld.

Univerzalni plašter prof. Stendela domače, zdravilo za rane, otekline itd. posodica 50 kr., poštne prosto 75 kr.

Univerzalna čistilna sol A. W. Bullricha, domače sredstvo proti slabi prebavi, 1 zavitek 1 gld.